

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Mgr. Ing. Petrem Šuránkem ve věci

žalobce: **N.K.**, narozen X, občan U.
bytem Š. 137/3, P. 7
zastoupen advokátem JUDr. Petrem Novotným
sídlem Archangelská 1, 100 00 Praha 10

proti
žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 25. 6. 2018, č. j. CPR-8202-7/ČJ-2018-930310-V241,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Tlumočníku Ing. E. B. se přiznává odměna ve výši 700 Kč.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) podanou osobně dne 16. 7. 2018 domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 25. 6. 2018, č. j. CPR-8202-7/ČJ-2018-930310-V241 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaná zamítla jeho odvolání a potvrdila rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství Středočeského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytových agend (dále též „krajské ředitelství“) ze dne 12. 2. 2018, č. j. KRPS-348215-31/ČJ-2017-010033 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“)

uloženo správní vyhoštění, doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena v délce 4 měsíců od okamžiku, kdy pozbyde oprávnění k pobytu na území ČR, a doba k vycestování mu byla určena v délce 30 dnů od právní moci rozhodnutí, přičemž bylo konstatováno, že se na žalobce ve smyslu § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců nevztahují důvody znemožňující vycestování.

2. Žalobce předně obecně namítl, že žalovaná porušila § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), protože se nevypořádala s odvolací námitkou nepřiměřeného zásahu do rodinného života žalobce. V této souvislosti správní orgány porušily též § 3 ve spojení s § 50 odst. 2 správního řádu, neboť nezjistily stav věci způsobem, o němž nejsou významné pochybnosti, a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu, a neopatřily si dostatečné podklady pro své rozhodnutí.
3. Žalobce je dále přesvědčen, že s ohledem na jeho osobu a konkrétní okolnosti daného případu mu nemělo být ukládáno správní vyhoštění, nýbrž pouze stanovena povinnost opustit území České republiky podle § 50a zákona o pobytu cizinců. Za podstatný považuje fakt, že se sám dne 7. 11. 2017 dostavil dobrovolně na odbor azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra (dále jen „ministerstvo“) za účelem řešení své pobytové situace v České republice podáním žádosti o strpění pobytu. Žalobce byl subjektivně přesvědčen, že se uvedeného dne ještě nachází na území České republiky legálně, protože jeho krátkodobé vízum bylo uděleno pro interval od 29. 10. 2017 do 7. 11. 2017. Ministerstvo však zjistilo, že vzhledem k tomu, že žalobce letecky přicestoval do Maďarska dne 29. 10. 2017, platnost 8denního víza skončila již dne 5. 11. 2017. Žalobce zdůrazňuje, že nikdy v minulosti neměl v České republice pobytové problémy, nedopustil se zde žádného trestného či jinak nezákonného jednání, byl přesvědčen o legálnosti svého pobytu a projevil snahu řešit svůj pobytový status. Za takových okolností mělo být postupováno podle § 50a zákona o pobytu cizinců.
4. Posledním žalobním bodem pak žalobce vyjadřuje absolutní nesouhlas se závazným stanoviskem ministerstva ze dne 25. 9. 2017 o možnosti jeho vycestování. V jeho vlasti panuje diktátorský nedemokratický režim a v případě žalobcova nuceného návratu nelze vyloučit, že by mu hrozilo uvěznění, mučení či nelidské a ponižující zacházení. S ohledem na prokazatelně dlouhodobou špatnou politickou situaci v Uzbekistánu se žalobce obává návratu a má za to, že bezpečné vycestování do této země reálně není vůbec možné. Správní orgány tak svým rozhodnutím porušily § 2 odst. 1, 3 a 4 správního řádu, protože nepostupovaly v souladu s právními předpisy, nedbaly, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem případu, bylo v souladu s veřejným zájmem a šetřilo oprávněné zájmy žalobce.
5. Žalovaná vzhledem k tomu, že žalobní body jsou totožné s námitkami odvolacími, odkázala plně na odůvodnění napadeného a prvostupňového rozhodnutí a navrhla, aby byla žaloba zamítnuta. Žalovaná neshledala ve svém postupu žádné pochybení.
6. V průběhu jednání, k němuž se žalovaná i přesto, že byla obeslána, nedostavila, žalobce podrobně zrekapituloval jednotlivé žalobní body, přičemž zdůraznil, že vzhled uděleného víza snadno umožňoval vznik omylu o tom, jak dlouho je ještě platné. Žalobce připustil, že na území České republiky sice nemá žádné zázemí, zdůraznil však, že jej nelze nutit k opuštění území České republiky při vědomí toho, že situace osob vracejících se do Uzbekistánu po neúspěšné snaze o legalizaci pobytu v Evropské unii je velmi obtížná. Takové osoby jsou podrobovány výslechům a hrozí jim různé postihy, někdy i vězení. Zpráva Ministerstva zahraničních věcí situaci v Uzbekistánu do jisté míry bagatelizuje.

Navrátilivší osoby čelí řadě negativních dopadů, jsou evidovány a zůstávají v hledáčku orgánů státní správy. Již z toho plyne citelný postih hrozící žalobci. Žalobce také nepovažuje za férové tvrzení žalované, že měl zneužít maďarské vízum. Žalovaná totiž pomíjí, že obecně je v Uzbekistánu prakticky nemožné si požádat o vydání dlouhodobého víza k pobytu na území České republiky. V takové situaci nelze považovat za zavrženíhodnou ani následnou snahu žalobce zajistit si legální pobyt v době (předpokládané) platnosti víza po jeho příjezdu do České republiky. Žalobce navíc považuje správní vyhoštění za nepřiměřené i z toho důvodu, že se vztahuje na všechny státy Evropské unie.

7. Krajský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, v rozsahu napadených výroků a v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
8. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 7. 11. 2017 se žalobce v doprovodu právního zástupce dostavil na pracoviště ministerstva v Mladé Boleslavi se žádostí o vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění podle § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců a byl zadržen přivolanou cizineckou policií, neboť při předložení cestovního dokladu bylo zjištěno, že platnost jeho víza skončila dne 5. 11. 2017. Z kopie cestovního dokladu žalobce ve spojení s výpisem z databáze vydaných víz vyplývá, že žalobci bylo vydáno Velvyslanectvím Maďarské republiky v Taškentu krátkodobé vízum typu C za účelem obchodu, opravňující jej k jednorázovému vstupu a délce pobytu v trvání 8 dnů, jež bylo platné ve dnech 29. 10. až 7. 11. 2017.
9. Na základě uvedeného bylo s žalobcem ještě dne 7. 11. 2017 zahájeno řízení ve věci správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců. V průběhu svého výslechu žalobce uvedl, že dne 29. 10. 2017 letecky přicestoval do Maďarska, odkud později s kamarádem odjel dne 6. 11. 2017 autobusem do Prahy, kde se ubytoval u svých známých. Následujícího dne si zakoupil pojištění a s právním zástupcem odjeli na pracoviště ministerstva požádat o strpění pobytu na území České republiky. O tom, že jeho pobyt je neoprávněný žalobce nevěděl, neboť vycházel z toho, že na vízu je uvedeno datum pobytu od 29. 10. do 7. 11. 2017, a netušil, že zde může pobývat jen 8 dnů. Dále uvedl, že nemá k České republice žádné vazby, nemá zde žádné přímé příbuzné, ale má zde několik známých; bližší vazby si však za tak krátkou dobu nevytvořil. Je zdravý a pro pobyt i pro vycestování disponuje dostatečnou hotovostí. V Uzbekistánu má svou rodinu, s níž žije v pronajatém bytě, kam by se mohl vrátit. Do Uzbekistánu se však vrátit nechce z důvodu obav o svou bezpečnost, protože se nejedná o bezpečnou zemi, nýbrž o nedemokratický režim, kde jsou lidé bezdůvodně mučeni, vězněni a zabíjeni. Správní vyhoštění by navíc nepovažoval za přiměřené okolnostem věci a tomu, že se snažil svůj pobyt v České republice řešit.
10. Krajské ředitelství si vyžádalo u ministerstva závazné stanovisko k možnosti vycestování žalobce. Toto závazné stanovisko ze dne 1. 12. 2017 konstatovalo, že jeho vycestování je možné, jeho odůvodnění se však nekryje se skutečnostmi zjištěnými ve správním řízení. Ministerstvo předně vycházelo z toho, že žalobce měl údajně sdělit, že mu není známa žádná překážka, která by mu bránila ve vycestování do Uzbekistánu, a že vycestuje dobrovolně. Z další argumentace dále plyne, že se ministerstvo domnívalo, že žalobce vycestoval z Uzbekistánu s polským pracovním vízem již v roce 2010, že hovořil o ztrátě pasu v Polsku a že žalobce celou dobu měl uvádět, že usiluje o legalizaci svého pobytu za účelem zaměstnání. Ministerstvo též vycházelo z toho, že žalobce měl (byť jen velmi

obecně) popisovat, že v Uzbekistánu organizoval demonstrace. S odkazem na neexistenci soukromého a rodinného života v České republice, na postupné uvolňování politické situace v Uzbekistánu potvrzené ve zprávě o bezpečnostní a politické situaci v zemi ze září 2017, nekonkrétnost tvrzení žalobce a skutečnost, že vycestoval s vědomím orgánů v zemi původu, ministerstvo uzavřelo, že z ničeho neplyne, že by žalobce byl zájmovou osobou pro uzbecké orgány, a proto mu žádné konkrétní nebezpečí v případě návratu nehrozí.

11. V návaznosti na vyjádření žalobce, který dne 22. 1. 2018 s ohledem na okolnosti svého případu navrhoval, aby mu byla uložena pouze povinnost opustit území České republiky podle § 50a zákona o pobytu cizinců, krajské ředitelství dne 12. 2. 2018 vydalo prvostupňové rozhodnutí, jímž žalobci podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců uložilo správní vyhoštění, doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, stanovilo v délce 4 měsíců od okamžiku, kdy pozbyde oprávnění k pobytu na území České republiky, a dobu k vycestování mu určilo v délce 30 dnů od právní moci rozhodnutí, přičemž současně konstatovalo, že se na žalobce ve smyslu § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců nevztahují důvody znemožňující vycestování. Souběžným rozhodnutím krajské ředitelství žalobci uložilo povinnost k náhradě nákladů správního řízení ve výši 1 000 Kč. V odůvodnění krajské ředitelství uvedlo, že žalobce se minimálně ode dne 6. 11. 2017 zdržoval na území České republiky bez platného oprávnění k pobytu, neboť v době povoleného pobytu stanoveného vízem na 8 dnů nevycestoval z území členských států, čímž naplnil podmínky ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců. Žalobce si měl být vědom toho, že jeho vízum je platné pouze po dobu v něm vyznačenou, a to konkrétně po dobu 8 dnů. V tomto jednání žalobce krajské ředitelství spatřovalo případ závažného protispolečenského jednání, a proto je zde veřejný zájem na tom, aby žalobce na území České republiky nepobýval. Vzhledem k tomu, že žalobce v České republice nenavázal žádné společenské ani kulturní vazby, nepředstavuje správní vyhoštění nepřiměřený zásah do jeho soukromého nebo rodinného života. Do Uzbekistánu se žalobce může vrátit, protože tam žije celá jeho rodina a podle závazného stanoviska ministerstva lze považovat politickou a bezpečnostní situaci v Uzbekistánu za natolik uspokojivou, že umožňuje jeho bezpečný návrat do vlasti. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal žalobce prostřednictvím svého zástupce odvolání, ve kterém uplatnil identické odvolací námitky jako v žalobě.
12. Žalovaná požádala ministerstvo vnitra o přezkoumání závazného stanoviska ze dne 1. 12. 2017 a ministr vnitra je závazným stanoviskem ze dne 11. 4. 2018 potvrdil. Konstatoval, že se pečlivě seznámil s podklady původního závazného stanoviska i se stanoviskem samotným a vedle zprávy o zemi původu ze září 2017 zohlednil i informaci Ministerstva zahraničních věcí ze dne 22. 11. 2017. Zopakoval, že se v Uzbekistánu objevují známky uvolnění politické a bezpečnostní situace, jež blíže popsal, že v zemi není možné uložit trest smrti ani tam neprobíhá žádný ozbrojený konflikt. Žalobce neuvedl a ani správní orgán nenalezl žádné skutečnosti, na základě nichž by žalobci mohla hrozit v případě návratu závažná újma, žalobce také potvrdil, že se politicky nijak neangažoval a že nikdy žádné problémy s orgány své země neměl. Jediné problémy, které uváděl, byly ekonomického charakteru. Z jeho výpovědi vyplynulo, že Uzbekistán opustil s platným cestovním dokladem a vízem, tedy s plným vědomím tamních státních orgánů. Pokud by byl pro bezpečnostní složky zájmovou osobou, zcela jistě by mu vycestování nedovolily. Ministr se proto ztotožnil se závěrem předchozího závazného stanoviska, že se žalobce může bezpečně vrátit do země původu a pobývat v ní. Součástí správního spisu jsou též ministrem zmiňovaná zpráva o zemi původu a informace Ministerstva zahraničních věcí,

které skutečnosti uváděné ministrem potvrzují.

13. Zástupce žalobce byl dne 16. 4. 2018 vyrozuměn o shromáždění podkladů pro vydání rozhodnutí a byla mu poskytnuta lhůta 10 dnů pro vyjádření se k podkladům. Žalobce v návaznosti na to pouze zopakoval své výtky vůči možnosti svého návratu do Uzbekistánu shodnými slovy jako v podané žalobě.
14. Žalovaná následně vydala dne 25. 6. 2018 žalobou napadené rozhodnutí. Žalovaná napadené rozhodnutí odůvodnila tím, že krajské ředitelství postupovalo v řízení správně, rozhodovalo na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu a prvostupňové rozhodnutí též řádně odůvodnilo. V situaci, kdy bylo prokázáno, že žalobce na území pobýval bez víza, nemohlo krajské ředitelství rozhodnout jinak, než uložit žalobci správní vyhoštění, což potvrzuje i judikatura Nejvyššího správního soudu. I když zde žalobce pobýval nelegálně jen dva dny a sám se dostavil za účelem řešení své pobytové situace na pracoviště ministerstva, nelze odhlédnout od toho, že vědomě zneužil maďarské turistické vízum, neboť z jeho chování je patrné, že po vyčerpání povolené délky pobytu měl v úmyslu nadále pobývat na území České republiky. V takové situaci se ale měl již na počátku obrátit na zastupitelský úřad České republiky a požádat o takové vízum, které by odpovídalo účelu jeho zamýšleného pobytu. Ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců navíc nespojuje naplnění skutkové podstaty pro uložení správního vyhoštění s úmyslem, postačí tak i nedbalost. Je namístě také vycházet z obecné právní zásady neznalost zákona neomlouvá, neboť zákon v dané situaci nezakotvuje relevanci právního omylu. V situaci, kdy krajské ředitelství řádně posoudilo přiměřenost dopadu rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce, nebylo ani možné postupovat podle § 50a zákona o pobytu cizinců. K přiměřenosti takového opatření žalobce dostal prostor se vyjádřit, žalobce nicméně v průběhu správního řízení neuvedl žádné podstatné rodinné, soukromé nebo jiné vazby na území České republiky, které by měly vážnější dopad do jeho života. Rodinné zázemí v zemi původu jednoznačně převažuje zázemí, které má v České republice, přičemž žalobce je zdravou osobou, která si může ve své zemi vydělávat finanční prostředky na své živobytí. Žalobce se za svého pobytu nijak neintegroval a za svůj krátký pobyt si ani nemohl vytvořit podstatné vazby. Žalovaná proto má za to, že i přes skutečnost, že se jedná o první protiprávní jednání žalobce, veřejný zájem na jeho vyhoštění převažuje nad zásahem do jeho soukromého a rodinného života a že za daných okolností nelze od uložení správního vyhoštění upustit. Pokud jde o námitky proti závazným stanoviskům, žalovaná po jejich rekapitulaci konstatovala, že je jimi vázána a není oprávněna jejich správnost posuzovat. Napadené rozhodnutí bylo zástupci žalobce doručeno dne 5. 7. 2018.
15. Soud poté, co ověřil, že žaloba byla podána včas (15. 7. 2018 byla neděle), že je věcně i místně příslušným soudem a že napadené rozhodnutí je rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s., přezkoumal napadené rozhodnutí v žalobou vymezeném rozsahu. Dospěl přitom k závěru, že žaloba není důvodná.
16. Podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců vydá policie rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 3 roky, pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.
17. Podle § 50a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, pobývá-li cizinec, který je držitelem platného oprávnění k pobytu vydaného jiným členským státem Evropské unie, na území

neoprávněně, policie mu vydá rozhodnutí o povinnosti opustit území. Podle třetího odstavce téhož ustanovení policie vydá rozhodnutí o povinnosti opustit území dále

- a) cizinci staršímu 15 let, který nevyužil možnosti dobrovolného návratu podle zvláštního právního předpisu, za účelem opuštění území, jestliže
 - 1. bylo řízení o udělení mezinárodní ochrany zastaveno, protože cizinec neposkytl údaje k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany,
 - 2. nevystoupal po pravomocném ukončení řízení ve věci mezinárodní ochrany z území ve lhůtě uvedené ve výjezdním příkazu nebo ve lhůtě do 30 dnů, nebyl-li cizinci výjezdní příkaz udělen, nebo
 - 3. mu uplynula doba oprávnění k pobytu na území uděleného osobě požívající doplňkové ochrany (§ 124b),
 - b) cizinci, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území a má být předán podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009; totéž platí i pro cizince, který má být předán podle přímo použitelného předpisu Evropské unie a je mu umožněno dobrovolné vycestování, nebo
 - c) cizinci, u kterého nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, není-li cizinec oprávněn pobývat na území.
18. Pokud žalobce zcela obecně namítá, že si správní orgány svá rozhodnutí řádně neodůvodnily, pokud jde o otázku přiměřenosti zásahu do jeho soukromého a rodinného života, soud může jen obdobně obecně s odkazem na předcházející rekapitulaci obsahu správního spisu konstatovat, že tomu tak není a že zejména žalovaná v napadeném rozhodnutí dostatečně vysvětlila, proč správní vyhoštění v daném případě představuje přiměřený zásah do žalobcova soukromého a rodinného života. Postačí jen konstatovat, že ze žalobcovy výpovědi ve správním řízení neplyne, že by v České republice jakýkoliv rodinný život vedl (ten má situován v zemi původu) a ani nelze očekávat, že by si zde za tak krátkou dobu svého pobytu vytvořil významné zázemí, s nímž by bylo možné spojit vážný zásah do soukromého života. Výtky žalobce jsou ve vztahu k této otázce zcela obecné a omezují se na vyjádření obecného nesouhlasu s posouzením otázky přiměřenosti. Soudu nicméně není zřejmé, jak by mohlo být správní vyhoštění nepřiměřené ve vztahu k rodinnému a soukromému životu žalobce, jestliže jeho rodina bydlí v Uzbekistánu, na území České republiky nežije žádný blízký příbuzný žalobce ani osoba jemu blízká a sám žalobce na území České republiky pobývá poprvé (jak plyne z negativní lustrace žalobce v Cizineckém informačním systému založené ve správním spise) a velmi krátce. Uvedený žalobní bod je nedůvodný.
19. Pokud dále žalobce namítá, že si správní orgány neopatřily dostatečné podklady pro svá rozhodnutí a nedostatečně zohlednily krátkost jeho pobytu bez pobytového oprávnění, omyl žalobce o době platnosti jeho víza a snahu svou pobytovou situaci řešit, ani zde mu nelze dát za pravdu. Žalovaná ve svém rozhodnutí ze všech těchto rozhodnutí vycházela a nijak je nepřehlédla, doplnila je však o poukaz na skutečnost, že žalobce se dopustil zneužití pobytového oprávnění, což závažnost jeho jednání zvyšuje. Vysvětlila také, že žalobcem uváděné skutečnosti nejsou co do povinnosti správního orgánu rozhodnout o správním vyhoštění významné a že ani *de facto* chybějící rodinný a soukromý život žalobce na území České republiky neumožňuje správnímu orgánu postupovat podle § 50a zákona o pobytu cizinců a uložit žalobci pouze povinnost opustit území. S těmito závěry se soud shoduje.

20. Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) v rozsudku ze dne 23. 2. 2012, č. j. 9 As 102/2011-80, dovodil, že „[s]právní vyhoštění je svým obsahem rozhodnutím nikoli sankční povahy, ale toliko správním rozhodnutím, které obsahově vyjadřuje zájem státu na tom, aby se jím dotčený cizinec na území státu nezdržoval. (...) Tato v zásadě preventivní podstata správního vyhoštění má svůj význam zejména z hlediska zavinění cizince, které není třeba prokazovat a při ukládání správního vyhoštění se vychází z toho, že naplnění určité skutkové podstaty znamená pro stát automaticky nutnost nařídit cizinci, aby opustil území České republiky a zakázat mu pobyt na území České republiky i po určitou v rozhodnutí stanovenou dobu v budoucnu.“ Skutečnost, že žalobce eventuálně byl v právním omylu o tom, že v den jeho dostavení se na pracoviště ministerstva je ještě jeho vízum platné, a tedy neúmyslné porušení pobytových předpisů tak nemá žádnou relevanci pro posouzení toho, zda byly naplněny podmínky předvídané ustanovením § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců jako důvod pro uložení správního vyhoštění. Vyhoštění žalobce by tak nebránilo ani jeho pouhé nedbalostní zavinění na dané situaci (dané zásadou neznalost zákona neomlouvá), ale ani úplná absence jakéhokoliv zavinění, tj. ani stav, kdy by po žalobci nebylo možné požadovat, aby si byl vědom, že jeho pobyt již není legální.
21. Z ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců nelze dovodit ani to, že by pro vydání rozhodnutí o vyhoštění byla relevantní délka jeho pobytu bez víza či jiného oprávnění k pobytu nebo aktivní snaha žalobce o získání pobytového oprávnění. Uvedené okolnosti se tak mohou projevit pouze v tom, jak dlouhý zákaz pobytu správní orgán na základě své správní úvahy žalobci uloží, popř. v posouzení přiměřenosti zásahu do rodinného a soukromého života cizince. Pokud zde chybí podstatné důvody veřejného zájmu na jeho vyhoštění (což nastává v případě krátkodobého a nezaviněného nelegálního pobytu), pak může právo na ochranu rodinného a soukromého života cizince snadno v testu proporcionality převážet, což by vedlo k žalobcem požadovanému postupu podle § 50a odst. 3 písm. c) ve spojení s odst. 6 zákona o pobytu cizinců. Jak již bylo ale shora připomenuto, v případě žalobce jakékoliv hájitelné tvrzení o existenci rodinného a soukromého života v České republice chybí, a proto veřejný zájem na jeho vyhoštění nutně převládá, zejména jestliže z jeho jednání je skutečně patrné, že nehodlal v Evropské unii pobývat pouze po dobu platnosti svého víza, ale toto krátkodobé vízum využil jako způsob, jak se do Evropské unie dostat a setrvat zde po delší dobu. Soud sice uznává, že ze zpráv Veřejného ochránce práv je mu známo, že možnost žalobce si vůbec požádat o pobytové oprávnění na zastupitelském úřadu České republiky v Uzbekistánu byla velmi limitovaná prostřednictvím systému Visapoint. To však nic nemění na tom, že žádné důvody umožňující uložení pouhé povinnosti opustit území podle § 50a zákona o pobytu cizinců se na žalobce nevztahují a že naopak byly beze zbytku naplněny skutkové předpoklady pro uložení vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců. Na žalobce se zjevně nevztahovalo ani ustanovení § 50a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, protože ani ke dni zahájení správního řízení o vyhoštění nedisponoval platným oprávněním k pobytu vydaným jiným členským státem Evropské unie, protože jeho platnost uplynula již dne 5. 11. 2017. Závažnost dopadů rozhodnutí o správním vyhoštění je přitom významně omezena již tím, že zákaz vstupu na území Evropské unie byl žalobci uložen pouze na dobu čtyř měsíců, tj. na dobu o více než polovinu kratší, než po jakou zde již (bez ohledu na platnost původně získaného víza) pobývá. I tento žalobní bod je tak nedůvodný.
22. Pokud jde o poslední žalobní bod brojící proti závěru závazných stanovisek o neexistenci překážky pro vycestování žalobce do Uzbekistánu, ani tomu soud nemůže přisvědčit.

Krajské ředitelství rozhodlo o existenci překážek vycestování na základě závazného stanoviska Ministerstva vnitra, v rámci odvolacího řízení požádala žalovaná o jeho přezkoumání ministrem vnitra. V obou závazných stanoviscích se konstatuje, že vycestování žalobce do země původu je možné. Závazná stanoviska vychází z v té době aktuální zprávy o zemi původu a z informací poskytnutých Ministerstvem zahraničních věcí, které jsou součástí správního spisu vedeného krajským ředitelstvím a žalovanou. Z nich skutečně vyplývá, že v Uzbekistánu nepanuje stav tzv. totálního konfliktu, tedy situace, že by žalobce z důvodu pouhé přítomnosti na kterémkoliv místě v této zemi mohl utrpět zranění nebo být usmrcen v souvislosti s probíhajícím vnitrostátním ozbrojeným konfliktem (viz usnesení NSS ze dne 15. 1. 2015, č. j. 7 Azs 265/2014-17), naopak se zde uvádí, že žádný ozbrojený konflikt v dané zemi není (existenci konfliktu netvrdí ani žalobce).

23. Za této situace bylo povinností žalobce prokázat dostatečnou míru individualizace, tj. že on osobně by pravděpodobně byl vystaven nebezpečí vážné újmy, např. důsledkům jím namítané nedemokratické povahy tamějšího režimu, a že na základě konkrétních důvodů týkajících se žalobce lze očekávat, že právě on by byl cílem zájmu bezpečnostních složek v jeho zemi a hrozilo by mu nelidské zacházení. Potřebná míra individualizace je naplněna zpravidla tehdy, když žalobce již utrpěl vážnou újmu nebo byl vystaven přímým hrozbám způsobení vážné újmy, nebo pokud jsou u žalobce dány určité faktory (osobní, rodinné či jiné), které zvyšují riziko, že se stane terčem zájmu bezpečnostních složek. Žalobce ve správním ani soudním řízení však netvrdil ani neprokázal, že by před odjezdem ze země původu utrpěl v důsledku politické situace v zemi vážnou újmu nebo byl takovou újmou ohrožen. Žalobce získal výjezdní štítek, který by mu v případě, že by byl režimu nepohodlnou osobou, nebyl (jak vyplývá z informací o zemi původu) vydán. Do Uzbekistánu se přitom může bez obtíží vrátit, žije tam jeho rodina a má tam trvalý pobyt. Z informací o zemi původu vyplývá, že ani eventuální překročení povolené doby pobytu v zahraničí či skutečnost, že byl v zahraničí vyhoštěn, jej nevystavuje žádným vnitrostátním sankcím. Za dostatečně závažnou sankci nelze považovat samotnou skutečnost, že je pravděpodobné, že bude podroben výsledku k okolnostem svého pobytu v České republice. Možnosti, že by žalobce byl jen z důvodu svého nuceného návratu podroben věznění, nic nesvědčí, a i případná ztráta možnosti opětovného vycestování je pouze hypotetickou (a nikoliv závažnou) situací, která by žalobci mohla hrozit nanejvýše tehdy, byl-li by jeho výsledek uzbeckými orgány vyhodnocen jako neúplný, nepravdivý či jinak závadný. Žalobce neuvedl v řízení před správním orgánem žádné bližší skutečnosti, z nichž by vyplýval jakýkoliv důvod, který by zvyšoval riziko, že se stane v zemi původu osobou nepohodlnou vnitrostátnímu režimu nebo podrobenou zvýšené pozornosti bezpečnostních složek státu. Ministerstvo vnitra i ministr vnitra tedy správně dovodili, že žalobci nehrozí v případě návratu do země původu vážná újma ve smyslu § 179 odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců, a že tedy nejsou dány důvody bránící vycestování. Na správnosti tohoto závěru nic nemění ani skutečnost, že původní závazné stanovisko vydané ministerstvem dne 1. 12. 2017 trpělo zásadními vadami, když zjevně nevycházelo z okolností uváděných žalobcem, nýbrž bylo formulováno k okolnostem případu podstatně se odlišujícím od žalobcovy situace. Tyto vady však byly odstraněny v odvolacím řízení novým závazným stanoviskem ministra vnitra, které již uvedené nepřesnosti neobsahovalo. Tomu lze vytknout pouze nepřesnou zmínku o údajné argumentaci ekonomickými obtížemi, jež ve skutečnosti žalobce neuváděl, tato skutečnost však pro nosné důvody závazného stanoviska není významná.

24. S ohledem na uvedené tedy soud neshledal žalobní body důvodnými, resp. napadené rozhodnutí nezákonným, a proto žalobu zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
25. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalované, která byla ve věci úspěšná, žádné náklady v řízení nad rámec nákladů vynaložených na běžné úřední činnosti nevznikly. Proto soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
26. Posledním výrokem soud přiznal ustanovenému tlumočnickovi odměnu za jednu hodinu simultánního tlumočení v průběhu jednání před soudem a za jednu hodinu přípravy na jednání, tj. 2 x 350 Kč, celkem tedy 700 Kč. Uvedená odměna bude tlumočnickovi vyplacena na účet bez zbytečného odkladu poté, co příslušný výrok rozsudku nabude právní moci doručením účastníkům řízení a tlumočnickovi.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 3. září 2018

Mgr. Ing. Petr Šuránek, v. r.
samosoudce